

ת"פ 31849/09/17 - מדינת ישראל נגד טארק קשור

בתי משפט

ת"פ 31849-09-17
20 נובמבר 2018

בית המשפט המחוזי ירושלים
לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

טארק קשור

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ובתקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק.

תיאור האירוע

2. על פי עובדות כתב האישום, וכעולה מהראיות שהובאו ומהכרעת הדין, בתאריך 3.9.2017, סמוך לשעה 02:00, שהה המתלונן, סאמי חניטי, יחד עם בן דודו איברהים חניטי, בגן הורדים בירושלים.

הנאשם, אשר שהה אף הוא בגן באותה עת עם חברתו, ולאחר ששתה אלכוהול, פגש במתלונן ובאברהים, ובין השלושה החל עימות, אשר במהלכו סטרו הנאשם ואברהים זה לזה והמתלונן בעט ברגלו של הנאשם. בהמשך, שרט הנאשם את המתלונן בחזהו באמצעות בקבוק זכוכית שבור, ולאחר מכן עזב את המקום.

לאחר מספר דקות, שב הנאשם למקום, כאשר הוא אוחז בבקבוק, הוא ניגש אל המתלונן ואל אברהים, ודקר את המתלונן בידו באמצעות הבקבוק. בהמשך התעמת הנאשם עם אברהים ולאחר מכן נמלט מהמקום.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נזקק המתלונן לניתוח בפרק כף ידו השמאלית ולגיבוס ידו, וכן להמשך טיפול פיזיותרפי.

ראיות לעונש

3. מטעם המאשימה הוגשו רישום פלילי של הנאשם ומאסר על תנאי להפעלה.

4. מטעם הנאשם הוגשו המלצה ממקום עבודתו ומסמכים הקשורים בסולחה.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה טען כי לאירוע הנדון שני חלקים. בחלקו הראשון, תקף הנאשם את המתלונן וגרם לשריטות בחזהו, ובחלקו השני, שהינו החלק המרכזי של האירוע, שאירע לאחר שהנאשם עזב את המקום וחזר לזירה כשבידו שבר זכוכית, דקר הנאשם את המתלונן דקירה עמוקה בידו, וגרם לו לחבלה חמורה. לדבריו, לאחר הדקירה, המשיך הנאשם לנהל "קרב סכינים" עם אבראהים, ולבסוף עזב את הזירה, והיה בבריחה כיממה עד למעצרו.

לדברי ב"כ המאשימה, אין מחלוקת על כך שבאירוע הופעלה אלימות גם מצד המתלונן ואיבראהים, אך מדובר באלימות ברף הנמוך, שלא גרמה לנאשם כל נזק.

לדברי ב"כ המאשימה, מדובר באירוע שהוא חלק מ"תת תרבות הסכין", בחיסול חשבונות באופן אלים, על רקע ריב שהתפתח במקום, ככל הנראה על רקע הערות שהעירו המתלוננים לנאשם ולחברתו. לטענת ב"כ המאשימה, חזרתו של הנאשם למקום ותקיפת המתלונן, מהווה נסיבה מחמירה בעלת משקל רב, כיוון שהאירוע יכול היה להסתיים בחלקו הראשון.

ב"כ המאשימה ביקש לקבוע מתחם עונש הולם, הנע בין שלוש שנים וחצי לבין חמש שנות מאסר.

אשר לקביעת העונש בתוך המתחם, התייחס לעברו הפלילי של הנאשם, שלדבריו הינו עבר פלילי מכביד, הכולל הרשעות בעשרות עבירות, ובהן עבירות אלימות. כן ציין כי בעבר ריצה הנאשם עונשי מאסר ממושכים, וכי תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה של שישה חודשים.

עוד ציין כי הנאשם בחר לנהל הוכחות, ולפיכך אינו יכול לזכות להקלה לה זוכים נאשמים שאינם מנהלים הוכחות.

לפיכך ביקש למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם, ולהפעיל את המאסר על תנאי במצטבר. ב"כ המאשימה ציין כי נוכח התנהלותו של המתלונן בתיק וחוסר שיתוף הפעולה מצידו, המאשימה איננה מבקשת לפסוק לו פיצוי.

6. ב"כ הנאשם טען כי בניגוד לאמור בכתב האישום, לא הוכח שהנאשם חזר למקום עם אחרים, והדבר מקטין את החומרה במעשיו של הנאשם.

לגבי ניהול הוכחות, טען כי "זכותו הלגיטימית של הנאשם היה לנהל הוכחות, מאחר שסבר שחלה עליו חזקת החפות והוא היה חף מפשע בתיק הנוכחי".

לדברי ב"כ הנאשם "בית המשפט הנכבד הזה החליט להרשיע את הנאשם מסיבותיו הוא, אך לבוא ולומר כרגע שבגלל שהנאשם ניהל הוכחות מצבו הוא אחרת, זה לא טיעון. הזכות היא לגיטימית".

בטיעוניו הפנה ב"כ הנאשם למסמכים שהוגשו, לגבי סולחה, ולפסיקה לפיה מדובר בשיקול משמעותי לקולה בשיקולי הענישה. לדבריו, סולחה היא "סוג של הודאה וחרטה".

לגבי נסיבותיו האישיות של הנאשם, ציין בא כוחו כי הנאשם יליד 1980, בזמן ביצוע העבירה היה בן 37. הנאשם נשוי ואב לשניים, עבד עד למעצרו בחברת "אולימפיה" בעטרות כאיש מקצוע, התקין טפטים ופרקטים.

לגבי האירוע, טען כי מדובר באירוע נקודתי שלא תוכנן מראש. הנאשם הגיע למקום עם חברתו, לבלות בחג, והתפתח ריב בינו לבין המתלונן, אותו הנאשם כלל לא הכיר. המשך האירוע, אותו כינה ב"כ המאשימה "השלב השני", אף הוא לא היה מתוכנן.

לגבי עברו הפלילי של הנאשם, טען כי העבירה האחרונה היא משנת 2014, היינו לפני האירוע מושא כתב האישום הנוכחי, וישנם פערי זמן בין העבירות שעבר במהלך השנים.

עוד נטען כי לא הוגש תסקיר קרבן עבירה במסגרת הראיות לעונש, והמאשימה אף לא העידה את המתלונן במסגרת זו. כן טען כי לא הוצג מסמך רפואי אודות פגיעה מתמשכת או נכות של המתלונן כתוצאה מהאירוע.

לגבי מתחם העונש ההולם, טען כי הפסיקה הנוהגת מתייחסת לענישה עד שנתיים מאסר.

לדבריו, המטרה בענישה היא הפחתת הפשיעה והגנה על שלום הציבור, והעונש המוטל על נאשם הוא אמצעי להשגת תכלית הענישה.

ב"כ הנאשם הפנה לדו"ח "ועדת דורנר", אשר לדבריו נקבע בו כי מאסרים ממושכים אינם מקדמים את ההרתעה, וכי שיקום יפיק תוצאות טובות יותר מאשר עונשי מאסר. כן טען כי בשימוש בעונשי מאסר, יש לעשות הבחנה בין עבריינים הצפויים לשוב ולבצע עבירות, לבין אלה שלא. לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם אינו צפוי לחזור על אירוע מסוג זה, מדובר באירוע נקודתי ולא מתוכנן.

בטיעוניו הפנה לתיקון 113 לחוק העונשין. לדבריו, מתחם העונש ההולם שהציג ב"כ המאשימה, הנו פירוש שגוי של מטרת תיקון 113 לחוק.

לפיכך ביקש לקבוע כי הרף העליון של מתחם העונש ההולם לא יעלה על מאסר למשך שנתיים.

7. הנאשם ציין כי הוא "אדם משוקם". לדבריו יצא מהכלא בשנת 2005, ומאז הוא עובד ואינו בקשר עם עבריינים. לדברי הנאשם, האישה איתה היה באירוע, היא גרושה בגיל 40, אם לילדים, ללא עבר פלילי.

מתחם העונש ההולם

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, העקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה: **"קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"** (סעיף 40ב). עקרון ההלימה משמעו מתן דגש לעקרון הגמול על מעשה העבירה, כאשר הנסיבות האישיות מהוות שיקול רק לאחר מכן, בקביעת העונש בתוך מתחם הענישה.

קביעת מתחם הענישה נעשית בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה

הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג).

9. בראש ובראשונה יש להתייחס לעונש שקבע המחוקק לצד העבירות -

לעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, נקבע עונש של 14 שנות מאסר; לצידה של עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, נקבע עונש של שלוש שנות מאסר.

10. לצד הענישה שקבע המחוקק יש להתחשב כאמור במדיניות הענישה הנהוגה.

ב"כ המאשימה הפנה לע"פ 935/14, איגור אוסטרוביץ' נ' מדינת ישראל (30.11.2014) - בגין דקירות בסכין נקבע מתחם ענישה בין שלוש שנים וחצי לבין חמש שנות מאסר בפועל, ונגזר עונש של 50 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה; ע"פ 5089/12 יוסף עובדיה נ' מדינת ישראל (19.2.2013) - על המערער נגזרו בבית המשפט המחוזי 65 חודשי מאסר בפועל, בגין דקירה בסכין בה הצטייד מראש, שגרמה לפציעות, חתכים בריאה, שברים מרובים ודימום פעיל. בערעור הועמד עונשו של המערער על 50 חודשי מאסר בפועל, בין היתר בשל גילו של המערער, בן 61 שנה, היעדר עבר פלילי, הישארותו בזירה והזעקת כוחות הצלה, והבעת חרטה וחיסכון בזמן שיפוטי; ע"פ 3215/11 אדיב עמאש נ' מדינת ישראל (11.9.2012) - המערער דקר שני קטינים בבטנם, וגרם להם לפציעות. המעשים בוצעו בעת שהיה במעצר בית במסגרת הליך אחר. על המערער נגזר עונש מאסר בפועל למשך 54 חודשים, במסגרת הסדר טיעון. הערעור נדחה; ע"פ 6326/10 מאיר טוויל נ' מדינת ישראל (16.5.2011) - המערער נקלע לוויכוח עם המתלונן, עזב את המקום, חזר, רדף אחרי המתלונן ודקרו בחזהו ובמותנו. על המערער נגזרו ארבע שנות מאסר בפועל, תוך התחשבות בהודאתו, הבעת חרטה, גילו הצעיר ונסיבות חייו. הערעור על עונש המאסר בפועל נדחה, תוך תיקון באופן הפעלת מאסר על תנאי.

ב"כ הנאשם הפנה לת"פ (חיפה) 4179/05 מדינת ישראל נ' מחאמיד רפאעט (27.1.2007) - על רקע ריב בין שתי משפחות, חבלו הנאשמים במתלוננים במקלות, במוטות ובאבנים. על הנאשמים נגזרו עונשי מאסר בפועל למשך שנתיים, לצד עונשים נלווים; ת"פ (נצרת) 1147/01 מדינת ישראל נ' אשרף בן מחמוד אבו קנדיל (28.10.2002) - בין הנאשם לבין המתלונן פרץ וויכוח. הנאשם שלף סכין מכיסו ודקר את המתלונן. על הנאשם נגזרו שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות; ת"פ (מחוזי חיפה) 10623-11-16 מדינת ישראל נ' פלוני (16.7.2017) - הנאשם, שהיה חוסה ב"שער מנשה", תקף את המתלונן, חוסה אחר, בשתי הזדמנויות. בשל מצבו המיוחד נגזר על הנאשם מאסר על תנאי;

מפסקי הדין שהוגשו, ניתן לראות כי קשת הענישה רחבה ביותר, ובהתאם לנסיבותיו של כל מקרה, היא נעה בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד למאסר בפועל למשך מספר שנים.

11. לעניין הערך החברתי שנפגע מהעבירה - הערכים המוגנים בעבירה זו הם הגנה על שלמות הגוף ועל ביטחונו האישי של כל אדם.

על חומרתן של עבירות אלימות ועל הצורך בביעורן, ראו למשל ע"פ 6971/13 אושר עמרן נ' מדינת ישראל

(23.9.2014):

"כבר נלאינו מלחזור ולהתריע על התופעה, אשר הולכת ומתרחבת בעיקר בקרב צעירים, של יישוב מחלוקות וסכסוכים, בדרך כלל בעניינים של מה בכך, תוך שימוש בנשק קר או חם. זוהי תופעה שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עמה, והדרך להתמודד, עם תופעה זו, שפשתה בחברה בישראל לכל גווניה וצורותיה, הינה באמצעות ענישה קשה ומרתיעה".

12. אשר לנסיבות הקשורות בעבירה -

מחד גיסא, מדובר בדקירת אדם בחפץ חד ובגרימה חבלה חמורה. מאידך גיסא, מדובר באירוע שתחילתו לא הייתה מתוכננת - הנאשם הגיע למקום כדי לחגוג עם חברתו, הוא לא הכיר את המתלונן, וקודם לאירוע לא היה בכוונתו לתקוף איש. בשלב ראשון אף הותקף הנאשם על ידי המתלונן. יחד עם זאת, הנאשם, שיכול היה לעזוב את המקום לאחר חלקו הראשון של האירוע, בחר לחזור ולדקור את המתלונן, ורק אז נמלט מהמקום. עוד יש לציין, מבחינת הנסיבות המקלות, כי הנאשם לא הגיע למקום כשהוא מצויד בסכין, במטרה לעשות בה שימוש, והדקירה התבצעה בשבר בקבוק שהיה במקום.

13. אשר לנזק שנגרם - כאמור, למתלונן נגרמה חבלה חמורה, אשר חייבה ניתוח ופיזיותרפיה.

14. בהתחשב במכלול השיקולים כמפורט לעיל, במהות העבירות ונסיבותיהן ובפסיקה הנוהגת, אני קובעת את מתחם הענישה במקרה זה, בין שנה לבין שלוש שנים וחצי מאסר בפועל, ומאסר על תנאי.

גזירת העונש המתאים:

15. לחובתו של הנאשם עבר פלילי מכביד, הכולל עבירות מסוגים שונים, ובהן עבירות אלימות רבות. הנאשם ריצה בעברו מספר עונשי מאסר בפועל. את העבירות הנוכחיות ביצע בשעה שתלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי.

לקולה יש להתחשב בפגיעה הצפויה במשפחתו של הנאשם, בשל מאסרו. כן יש להתחשב בכך שנעשתה סולחה בין הצדדים, כעולה מהמסמכים שהוגשו על ידי ההגנה (וראו לעניין זה ע"פ 5998/15 מוחמד עקול נ' מדינת ישראל ((27.6.2016)).

הנאשם בחר לנהל הוכחות, וזו זכותו, אך לא עומדות לזכותו הודאה וחרטה כנסיבות לקולה.

בנסיבות אלה, יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של מתחם העונש ההולם.

16. נוכח כל האמור לעיל, אני דנה את הנאשם כמפורט להלן:

א. מאסר בפועל למשך 33 חודשים, החל מיום מעצרו של הנאשם, 4.9.2017.

עמוד 5

ב. אני מפעילה מאסר על תנאי של שישה חודשים, שנגזר על הנאשם בת"פ 35998-04-11 של בית משפט השלום בתל אביב - יפו, חציו בחופף וחציו במצטבר למאסר הנוכחי.

סך הכל ירצה הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל, החל מיום 4.9.2017.

ג. מאסר על תנאי של 8 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור, בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, כל עבירה של אלימות מסוג פשע.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב בכסלו תשע"ט, 20 בנובמבר 2018, במעמד הצדדים ומתורגמנית לשפה הערבית.

**רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת**